

המגיבים הקטנים

המגפיים הקטנים

כשרני נמצא בבית הוא נועל נעלים חומות.

כתבו קטלין ובירון ג'קסון
ציורים ג'.פ.מילר

ואז הוא יוצא ורץ לחצר. המגפיים חורקים
בעליזות כששלג בחוץ "קראק-קראק".

אבל כשהיה לובש את מעילו הכחול הקטן,
חובש את כובעו האדום הקטן, שם את כפפות
הצמר שלו על ידיו ומתכוון לצאת, אמא קוראת
לו "נעל את המגפיים הקטנים שלך".
והוא עושה זאת תמיד.

ומשמיעים "סקויש-סקויש" כשבוץ בחוץ.

ועל אדמה קפואה וקשה הם משמיעים "בום-בום".

התרנגולות רצות אליו ואומרות
"שלום, שלום רני."
והברווזים באים ומדדים אחריו
"מה נעשה היום, רני?" מגעגעים.

אבל יהיה זה "קראק" או "סקויש" או "בום"
המגפיים משמיעים קול והאבזמים מצלצלים.
וכולם בחצר שומעים שהוא בא.

החזירים שורקים כששומעים כי הוא מתקרב.
"החזירון הקטן נתפס שוב בתוך הגדר"
קוראים.

"בבקשה שחרר אותו משם, רני" קוראים החזירים.

רני מזיז את קרשי הגדר ודוחף את החזיר הקטן עד שזה יכול היה לזוז ולחזור לדיר. הברווזים והתרנגולות ובמיוחד החזירים קוראים "הידד, רני!"
ורני רק מנער את הכפפות שלו ורץ לסככה.

הסוסה משפשפת את אוזנה בכובע הקטן שלו
והסיח רץ סביבו.

"האם הבאת לנו סוכר היום, רני?" שואלים.
לפעמים הוא אמר "כן" ונתן להם מיד את הסוכר,
ולפעמים מחמיר פנים ואמר "לא!" ומסתיר את
הסוכר בכיס.

הסוסה והסיח נראים מאוכזבים מאוד ואז רני שם
את ידו עמוק לכיס ונותן לכל אחד מהם שתי
קוביות סוכר, במקום אחת.

הפרה מקבלת אותו שם ב"מוו" רך, כשניגש אליה.
"האם טעם לך החלב ששלחתי לך לארוחת הבוקר, רני?" שואלת תמיד.

ומוציאה עוד "מווו" מרוצה כשאומר לה שכן,
החלב היה טעים.
העגל מפנף בזנבו הקצר. "גם אני אוהב חלב
בבוקר" אומר.

ואז התיש מציץ לסככה.
"אתה מוכן לשחק?" שואל.

"כן" עונה רני. הוא תמיד מוכן לשחק עם התיש
הקטן.

לפעמים הם מתחרים בריצה ולפעמים במחבואים.
לפעמים רק רצים סביב החצר ועושים רעש גדול.
אבל איך שלא יהיה, זה משחק ארוך שנמשך כל
הבוקר.
ובשעת צהריים התיש הקטן מלווה את רני חזרה
הביתה.

הוא כפתר את מעילו הכחול, חבש את כובעו
האדום ושם את הכפפות האדומות על ידיו. ואז
פתח את הדלת.
אף אחד לא אמר "נעל את המגפיים הקטנים
שלך" כי אמו ישנה עוד.

אבל יום אחד התעורר רני מוקדם.
הוא קם מהמיטה ורץ במדרגות
למטה. במטבח לא היה איש, כי אמו
עדיין ישנה.
"אני יודע מה לעשה" אמר רני "אצא
לחצר וכולם יופתעו שבאתי כל כך
מוקדם."

וכך יצא רני לחצר, בלי המגפיים הקטנים שלו.
הוא הלך ישר לחצר התרנגולות וקרה אליהן
"בוקר טוב!"

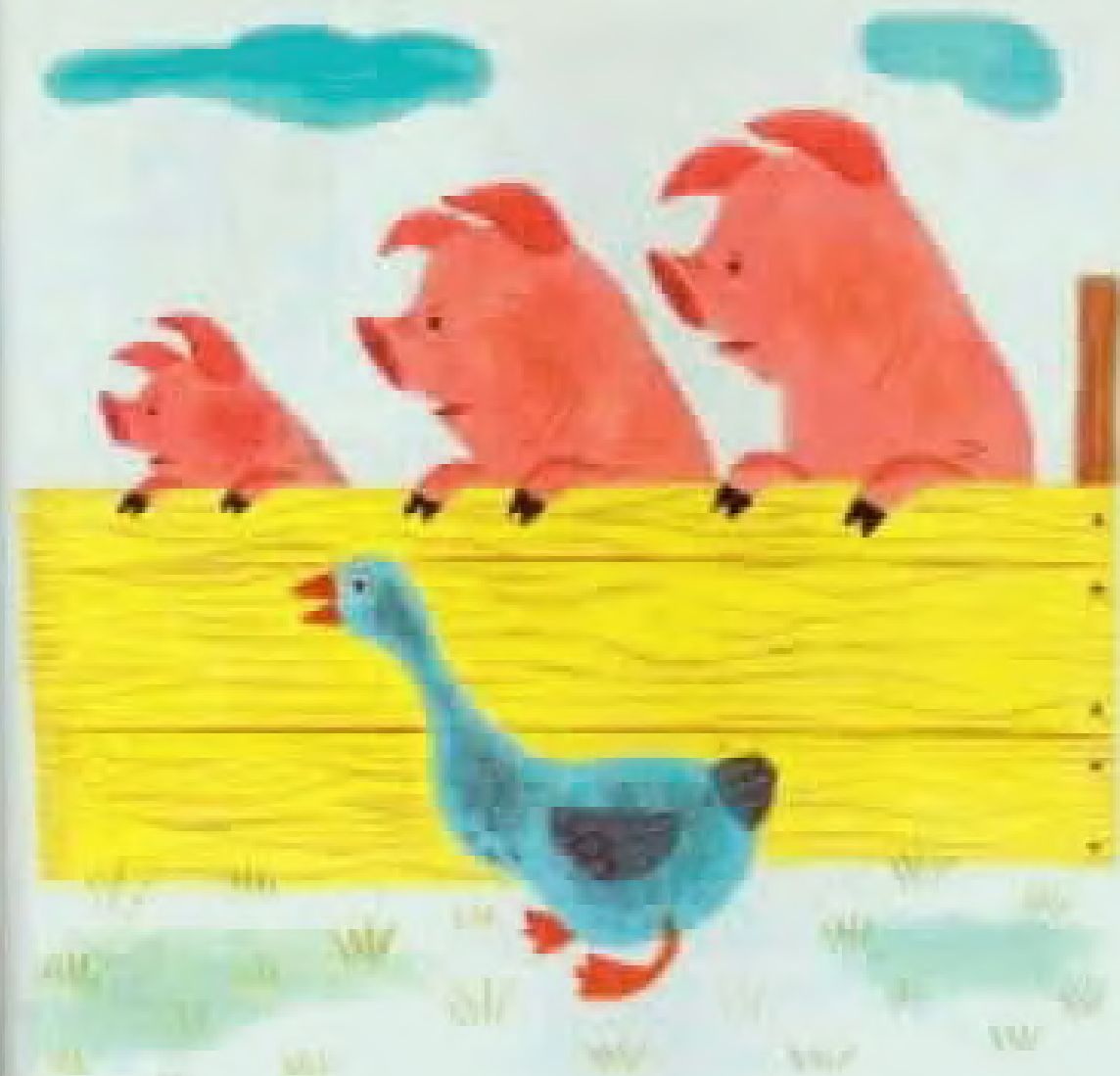
אלא שהתרנגולות הביטו על הנעלים מבצבצות
שלו ורק קרצו עין זו לזו. הן הפנו לו את הגב
ואף אחת לא אמרה "שלום, בוקר טוב רני!"
גם הברווזים העמידו פנים שהם לא מכירים את
רני. הם הקימו רעש אדיר כשראו אותו. הם
נפנפו בכנפיהם ורצו הרחק ממנו, כאילו פחדו
נורא.

"מעניין מה קרה?" חשב רני.

"לך מכאן" הם שרקו ברוגז ונראו כל כך מאיימים ותוקפנים שהוא רץ מיד לסככה וסגר את הדלת.
הוא שמע את "מווו" של הפרה ושמע את הסוסה המדברת עם הסיח שלה.

הוא שמע את שריקות החזירים ורץ לדיר שלהם.
"הם ישמחו לראות אותי" חשב.
אבל החזירים כאילו לא שמחו כלל לבואו.

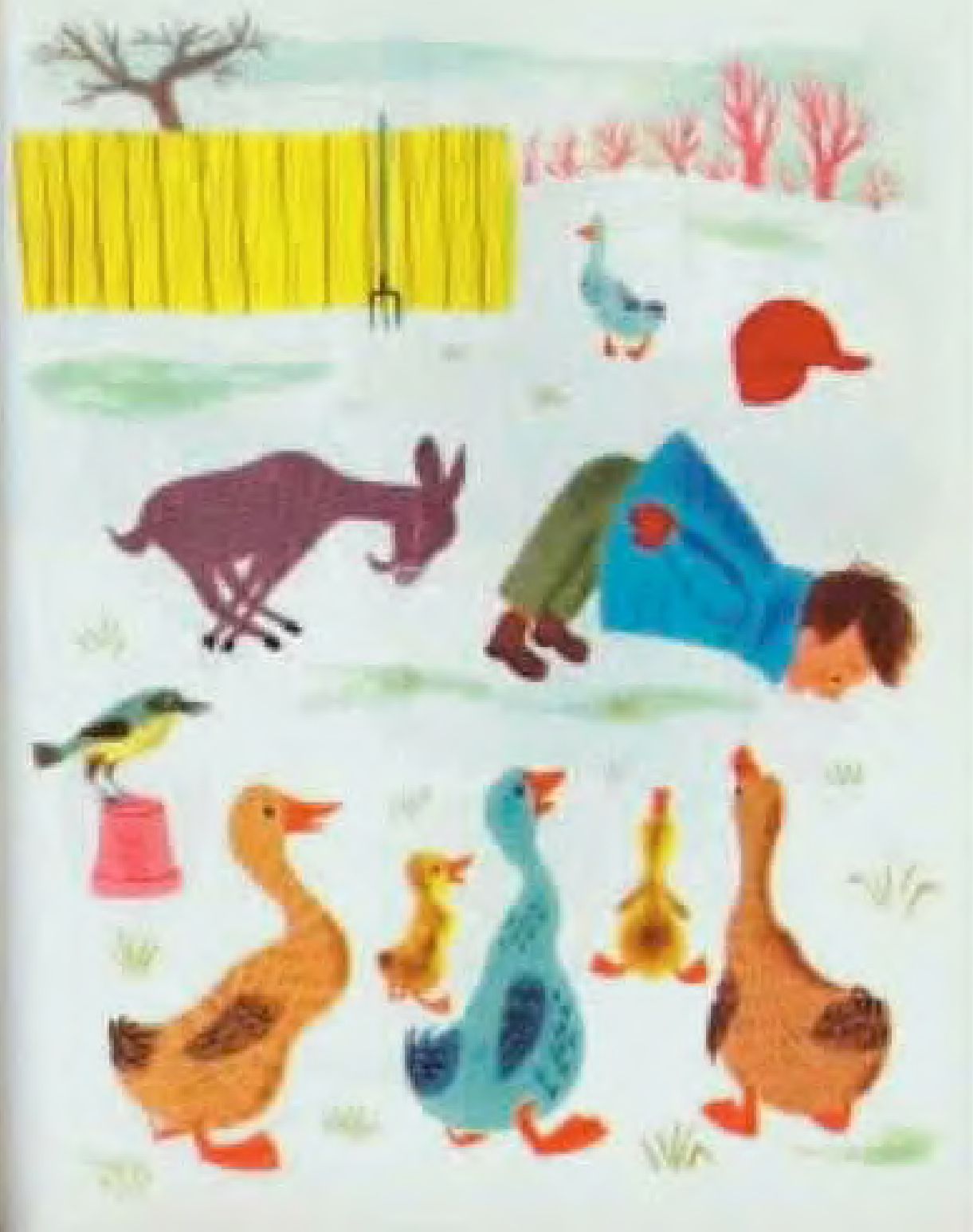
"אני לא ילד זר קטן" הוא קרא "אני רני!"

"אולי רני יביא לנו קצת סוכר היום" אמרה.
רני הציץ מאחורי הדלת.
"הבאתי לך סוכר" קרא בשמחה. אבל הסוסה
הביטה על הרגליים המבצבצות שלו.
"אנחנו לא לוקחים סוכר מילדים זרים!" אמרה.
והעגל כאילו כעס עליו. הוא דחף אותו החוצה
מהסככה. "לך מכאן!" צעק "איננו רוצים ילדים
זרים קטנים בסככה שלנו!"
רני ברח משם חזרה לחצר.

ואז התיש הקטן יצא מהדיר שלו.
"זה לא הוא!" הוא קרא בקריצת עין "אנו מכירים
את רני כשאנו רואים אותו!"
הוא הוריד את ראשו, רץ מהר על רגליו הדקות
ובראשו הקטן נגח ברני!
"אפילו התיש שלי לא מכיר אותי!" לחש רני "אף
אחד לא מכיר אותי!"

רני ברח מהתיש הקטן. הוא רץ דרך החצר
הבוצית מהר כמה שרק יכול היה, פתח את
הדלת ופרץ פנימה למטבח.

אמא עמדה ליד התנור ובישלה. ריח טוב של
דייסה היה באוויר. אמא חייכה לרני, ואז
הביטה על הרגליים שלו.

רני הלך לאט אל הדלת. ואמא אמרה "אבל עכשיו על תשכח לנעול את המגפיים שלך הקטנות."
ואז הוא נעל מגף אחד על רגל שמאל ומגף שני על רגל ימין, פתח את הדלת ויצא שוב לחצר הגדולה.

הן היו רטובות ומלאות בוץ, והיא החמירה פנים.
"וי!" אמרה "למה יצאת בלי לנעול את המגפיים הקטנים שלך?"
"שכחתי" אמר רני.
הוא חלץ את נעליו הרטובות ושם את רגליו בנעלי בית. התיישב ליד התנור ואכל ארוחת הבוקר. אז הרגיש קצת יותר טוב. אך לא בהרבה.
אמא עזרה לו ללבוש את המעיל הכחול שלו ולחבוש את הכובע וכפפות. ואז אמרה לו לצאת לחצר ולשחק.

הוא עבר בבוץ הרך והמגפיים השמיעו בעליזות
את הקול "סקויש" שלהם. אבל רני לא היה
עליז בכלל.

הוא נכנס לסככת העצים וישב על בול עץ.
"הלוואי וזה היה אתמול" נאנח "היו לי הרבה
חברים כאן אתמול."

ואז שמע את קרקור התרנגולות בחוץ.
התרנגולות קראו לו!
"רני!" הן קראו "רני! איפה רני?"

"אני כאן!" קרא "אני ממש כאן!"
"טוב, טוב" קרקרו התרנגולות כשהביטו עליו
"זה רני שלנו."
"צא משם" געגעו הברווזים.
"כולם מחפשים אותך" קראו החזירים.

הברווזים הגדולים רצו הנה והנה "רני!" געגעו
"שמענו את רני!"
והחזירים, גם הם שאלו עליו "איפה רני?" הם
שרקו.
רני ניגב את עיניו וחייך באושר.

רני יצא במגפיים שלו, עם צלצול אבזמים,
כשהתרנגולות והברווזים והחזירים רוקדים
סביבו.
"חשבנו כבר שלעולם לא תבוא" אמרה
הסוסה.
והסיח קרא "בא ילד זר קטן אחד .. ואמר
שהוא רני."
"אבל הוא לא הצליח לרמות אותנו!" קראו
החזירים.
"כי אתה תמיד נועל את המגפיים הקטנים
שלך" קרא התיש "והוא לא נעל מגפיים!"
רני פתח את עיניו לרווחה. הוא פתח את פיו
ואמר "או!"
ואז שאל "ואיך אתם מכירים אותי בקיץ?"
"זה פשוט" קראו כל החיות במקהלה "בקיץ
אנחנו מכירים אותך על פי הבהונות הורודות
שלך!"

רני הביט על המגפיים שלו. הוא נענע את
בהונות החמות, הקטנות שלו. והוא הבית על
הידידים שלו, שהתקרבו אליו וחייכו אליו.
גם הוא חייך ואז צחק.

"זהו זה!" קרא "זהו זה! טוב. מעתה לא אצא
יותר בחורף בלי המגפיים הקטנים שלי." ורץ
מהסככה.

הוא רץ סביב והמגפיים עשו "סקויש-סקויש"
קולני והאבזמים צלצלו, וכל הידידים שלו רצו
אחריו, ממש אחרי המגפיים הקטנים שלו.

